

2015. III. szám (szeptember 22.)

Indián nyári tábor

Erdőkürt, 2015- ahol az indiánnyar előbb köszöntött be.

Idén éltem át először, hogy nem gyereként vehettem részt a nagy kürti honismereti, azaz Nyári táborban, hanem egy picit más szerep jutott. Bevallom ebből nem sokat éreztem, mindössze annyit, hogy már ihattam kávét kedves szenior társaimmal, kikkel mint felelősségteljes, benőtt fejtetővel rendelkező segédekként jelentünk meg. A lényeg természetesen, hogy akikért ez a tábor szakadatlanul megvalósul, jól érezték magukat.

A tábor szelleme tíz év alatt sem változott, szerencsénkre. A kedves szervezők, a Kiscsibéket hamisítatlan ovis-ízű finomságokkal tápláló Tyúkanyóink (óriási szeretettel értendő) szint vittek a táborba. Rendben, a gyerekek is kitétek magukért... Érdekes vendégek-helybéliek, s távolról érkezők egyaránt- változatos programokkal gazdagították a hetet.

A fontos, hogy a kis (és nagyobb) Palánták a falu értékrendjének megfelelő, az életben hasznos ismereteket szerezhettek játszva, mint például hogyan készítsünk kartonból indiánfejszét, más néven tomahawkot, hisz bármikor vadászatra kerülhet a sor. Viccet félretéve, most már mindenki tudhatja, hogyan viselkedjünk az utcán gazdijukkal vagy anélkül garázdálkodó ebekkel, hogyan készül a házi sajt (és hogy mennyire finom!!!), hogy a vadászat nem csak állatok üzése szórakozásból (ki is mentünk esti terepszemlére, bár vadakkal nem találkoztunk). Megdöbbentő ügyességgel ismerték fel a táborlakók a különböző preparált és kivetített vadakat (izgalmas, interaktív előadásokban volt részünk), s a kertben burjánzó

növényeket. Kézügyességüket is fejleszthették, hiszen a rendes indián fejpántot, ékszereket hord, harci sminkben jár, s a divatnak megfelelő színes mintás egyedi pólót visel- ezt mind-mind elkészíthették maguknak.

A szükséges tudással, lélekjelenléttel és eszközökkel felvértezve összemérhették az indiáncsapatok, hogy „kia’ Jani”, kisebb eltérésekkel persze kiderült, hogy mindenki egyformán tökéletes indián, melyet különböző finomságokkal honoráltak a Nagyfőnökök. Végül a tábor kötelező, tényleg elengedhetetlen részeként tábortűz mellett egyesültek a Nagy Szellemek, indiántáncsal kiegészítve. Énekelhettünk gitárkísérettel szebbnél szebb dalokat, melyeket aki még nem ismer (ejnye bejnye), még nem késő, jövő évben ugyan itt ugyan ekkor (szorítsunk), hiszen már csak ezért is érdemes eljönni.

Dudok Edit (fotók: STY)

... és még a Tábor

Talán már mindent tudunk az idei táborról. Egy valami azonban egész másképp történt, mint eddig.

A szervezők ugyanis a tábor követően, még melegében összehívták a segítőkét. A találkozásnak fő célja az volt, hogy személyesen is megköszönjék a közreműködésünket. Jól esett. Ahogy végignéztam a csapaton, a jól ismert arcokon kívül néhány új tag is akadt: Bányai Dóri a másfél kislányával, Ocskóné Erzsike, Kapusztáné Rédei Bözsi, Feri bácsi, új tanerőnk. Majd harmincan voltunk, és még nem is volt ott mindenki. Jó érzés, hogy az ötvenes gyerek-csapatra ennyi dolgozó akadt, és az ifjú segítők nem is számoltam bele.

A másik fontos dolog, a "mi volt jó és mit tegyünk jövőre" címet kapta. A kritikák csak építők voltak, és már néhány remek ötlet a jövőre nézve is elhangzott (Berzsák Györgyink ötlete: hat napra dolgozzuk ki a programot, és így ha elakad valami, mint most a solymásunk, be lehet állítani a "B" tervet).

Helga mindnyájunknak megköszönte a munkánkat, és átadott egy emléklapot. Mikor hozzám került, én neki mondtam köszönetet. Egyrészt azért, mert hátha neki senki nem köszönte meg, másrészt azért, mert lehetőséget kaptam, hogy a gyerekeknek örömet szerezzek, hogy hasznos lehettem, hogy játszhattam, és tartoztam egy velem együtt gondolkodó csapatba, melynek minden tagja kedves számomra. Tehát köszönet, és viszlát jövőre!

Eszter néni

Önkormányzati, falusi hírek

A Mária-kert megáldása - június 28.

Sokan nézegették érdeklődve, mi készül a falu központjában. Az információs tábla felirata: „A Mária Út – Via Mariae észak-magyarországi szakaszához kapcsolódó attrakciók és szolgáltatások fejlesztése” nem sokat árult el. Lassanként azonban egyre többet láthattunk a Mária-kert alakulásából. Előbb a sétány képe bontakozott ki előttünk, majd elkészült az „imasarok” a rózsafűzér örvendetes titkait tartalmazó kopjafákkal és a domborművel, mely a két áldott állapotban lévő asszony – Mária és Erzsébet – felemelő találkozását jeleníti meg.

Noha még nem minden „berendezés” került a helyére június 28-ra, a parkosítás befejeződött, így nem volt akadálya annak, hogy birtokba vehesse a falu. A vasárnapi szentmise után Szebenszkiné Palik Katalin polgármester asszony bevezetőjét követően Kovács Attila plébános úr áldotta meg az imahelyet, kérve az Istent, hogy minden itt imádkozó számára legyen kegyelemhozó a kertben elmondott imádság. A régi himnuszunk (Boldogasszony Anyánk) eléneklése után kis vendégség (a helybeliek finom süteményeivel) várta a résztvevőket a művelődési házban, ahol lehetőség nyílt a projektmenedzserrel való találkozásra és beszélgetésre is.

Kenyeres Anikó (fotó: STY)

Palóc ízek fesztiválja - augusztus 15.

Az augusztus közepére ránk telepedett tikkasztó hőség elvette az emberek kedvét a főzőversenyre történő nevezéstől, talán ezzel magyarázható, hogy a szokásostól jóval kevesebb csapat fogott fakanalet. A kevés csapat ellenére éhen azért senki nem maradt. Orgoványi Mari néni csapata most is gondoskodott lángosról, palacsintáról, sztrapacskáról, késő délután hurkáról és kolbászról.

A vásári hangulatról a kézműves sátor, a hivatal elől induló kisvonat, a "Magorok magyarjai" jurta kiállítása és íjásai, a "Holló lovasklub", ugrálóvár, egy kovácmester, valamint számos áru-sátor kínálata gondoskodott. A ház nagytermében sakk és pingpong bajnokság folyt, míg az emeleti tárgyalóban a "Kürtöld világgá, avagy tudásátadás, hálózatosodás" konferencia előadásai zajlottak.

A zsűrinek nem kellett olyan megfeszített munkát végeznie, mint azt a korábbi évek megkövetelték, így gyorsan és időben megszülettek az eredmények. A főzőverseny győztese a lovasklub csapata lett, így az ő képviselőjük köthette fel az aranyfakanálra az idei fesztivál-szalagot. A főzőverseny díjátadása után a "Magyarország legszebb konyhakertje" versenyre benevezettek is átvehették az részvételért járó emléklapot a polgármester asszonytól.

STY (fotó: STY)

Értéktár

Értékeink fontosak! Ezúton szeretném tájékoztatni a falu lakosságát arról, hogy megalakult az Erdőkürti Települési Értéktár Bizottság, melynek az lesz a feladata, hogy megkezdje a településünkön fellelhető nemzeti értékek azonosítását, létrehozza a települési értéktárat, gondozza azt és nyilvántartás céljából megküldje a Megyei Önkormányzat részére.

Erdőkürti Települési Értéktár Bizottság tagjai:

Budai Józsefné	elnök	Táncsics út 7.
Czeba János	elnökhelyettes	Táncsics út 43.
Budai József	tag	Szabadság út 5.
Külkey Eszter	tag	Téglaház út 15.
Proksza János	tag	Kossuth út 26.

Valamennyi helyi értékkel bíró szellemi, emberi, tárgyi, természeti kincsünket szeretnénk összegyűjteni, rendezni és bemutatni. Ebben a gyűjtőmunkában mindenkire számítunk, mert a feltárt értékek településünk erőforrásai! Feladataink: helyi munkacsoport szervezése, a feltáró munka megtervezése, a felmérés lebonyolítása, a felmérés eredményeinek összegzése, válogatás a települési-, járási bemutatóra, a települési szintű bemutató szervezése, lebonyolítása, javaslatok a megyei értéktárba.

Aki szeretne ajánlani általa fontosnak ítélt dolgot az a polgármesternél kérjen formanyomtatványt, azt kitöltve leadhatja és majd elbírálásra kerül.

Köszönöm aktív közreműködésüket!

Budai Józsefné - elnök

1 úton zarándokút - augusztus 22.

Egy közös célért, a megbékélésért és az egységért szervezett zarándoklatot a Mária Út Egyesület és a Mária Rádió. A résztvevők útjukat a különböző népek és nemzetek egységéért és békéjéért ajánlották fel. Erdőkürtről két csapat vállalt zarándoklatot. Egy 8 fős csapat Vanyarcról indult, akikhez három vanyarci is csatlakozott, egy másik 7 fős csapat Galgamácsáról, akikhez az út 2/3-ad részénél 4 kürti lovas csatlakozott. Mindkét út a katolikus templomnál ért véget, a napot ökonomikus istentisztelet zárta, melyen bárki részt vehetett.

STY (fotó: STY)

Gyémántdiploma - augusztus 29.

Budai Józsi bácsi a Szegedi Pedagógiai Főiskola matematika-fizika szakán szerzett általános iskolai tanári oklevelet 1955-ben. Gyakorlóéveit az Egyek-Ujtelepi általános iskolánál töltötte, innen kérte áthelyezését az erdőkürti általános iskolához.

Tanári állása mellett igazgató, beosztott nevelő és a község közművelődési intézményeiben tiszteletdíjas vezető volt 54 évig. 1991 decemberében ment nyugállományba, de közéleti tevékenységét azóta is folytatja. 50 éves közéleti tevékenysége elismeréseként Erdőkürt vezetősége díszpolgári címet adományozott neki 2005-ben.

A tanár úr aranydiplomáját 2005-ben, most pedig gyémántdiplomáját vehette át a Szegedi Tudományegyetem Pedagógusképző Karán. Mi erdőkürtiek igazán csak gratulálni tudunk ehhez a szép életúthoz!

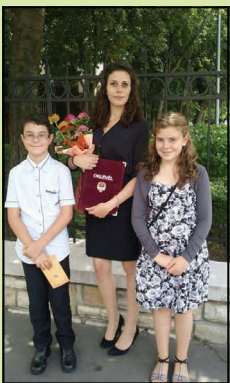
Józsi bácsi unokaival, a diploma átvétele után

Forrás: Kari közlöny 2015/4. (fotó: Budai Gábor)

Új diplomás büszkeségeink - III.

Igazi öröm, hogy gyermekeink közül az idén is diplomát szereztek néhányan, így közre adjuk az Eszter néni kérdései alapján, ő általuk készített bemutatkozásokat. Íme Benedek Zsófia:

Középiskolai éveimet a megszokottól eltérően, egy fővárosi egyházi intézmény a Patrona Hungariae Gimnázium falai között töltöttem. Budapest sokszínűsége, nyüzsgő, pörgős életmódja hatalmas változást jelentett számomra. Az új környezet, a sok új arc, a hatalmas város nagy kihívást jelentett számomra. De szerencsémre viszonylag hamar sikerült beilleszkednem a közösségbe, és megszoknom az iskola magas elvárásait. Úgy vélem a kis iskolai eredetnek csak kezdetben volt bármiféle hátránya számomra, az is főleg a saját hiányosságaimból fakadt, főleg a természettudományos tárgyak esetében. A négy év alatt belerázódtam a tanulásba és a rengeteg új ember kapcsán, akiket volt lehetőséggem megismerni egyre inkább körvonalazódni kezdett bennem, hogy mindenképpen emberekkel szeretnék foglalkozni a jövőben. Viszont ezzel a megállapítással még nem kifejezetten sikerült leszűkítenem a lehetőségeim sokaságát. A felsőoktatási intézménybe való jelentkezés határideje előtt egy héttel még egy szép hosszú listával a kezemben sétálgattam, amelyen a színésztől kezdve a cukrászon át a marketingesig mindenféle szakma és irány szerepelt. Végül a pszichológia nyert. Szerencsémre fel is vettek a Károli Gáspár Református Egyetemre.

Az egyetemi életbe való beilleszkedés nagyon könnyű volt. Nagyon élveztem ezt a három évet. Számtalan emberrel találkoztam, akik nagy hatással voltak az életemre, rengeteg olyan dolgot tanultam, ami megerősített abban, hogy a pszichológia a nekem való hivatás. Ezentúl hét éve két gyönyörű helyen élhetek kvázi egyszerre, Budapest lenyűgöző sokaságával, és sosem alvó, élettől lüktető atmoszférájával, ám rengeteg csendes és szemet gyönyörködtető kis zugával számomra a legtökéletesebb helyszín a pörgős egyetemista évek megéléséhez, ám mikor igazi nyugalomra és békességre vágyok, bármikor hazatérhetek az erdőkkel övezett kis falumba, ahol édesanyám olyan ebéddel vár, amelyet még a város legjobb éttermeiben sem ehetnék. A szakdolgozatomat egy eléggé nehéznek mondható témából írtam; leszokott, már tiszta életvitelt folytató, hajdani drogfügyasztókkal készítettem mélyinterjúkat. A kutatásom célja az volt, hogy megtudjam, hogy mi volt a fő motivációjuk a leszokásban, illetve melyek voltak az őket leginkább segítő tényezők. Így sikeresen megszereztem a „viselkedéselemző” diplomát.

Igy sikeresen megszereztem a „viselkedéselemző” diplomát.

A „Hogyan tovább?” kérdés sajnos ezúttal is nagy fejtörést okozott, mivel még így három év után is számos olyan terület van, ami vonzó számomra; a kriminálpszichológia, a szerfogyasztók és különféle függőségekkel küzdők rehabilitációja, de a klinikai pszichológia bizonyos szegmensei is kifejezetten érdekelnek. Ám a következő tanévet a BME Munka – és szervezetpszichológia mesterképzésén folytatom, ami szintén egy nagyon izgalmas és számos lehetőséget rejtő terület számomra. Így, diák létemre furcsa módon, hatalmas lelkesedéssel várom a szeptembert.

Most pedig Holló Barbara következik:

Céltudatos lány lévén, már körülbelül az általános iskola 6. osztályában eldöntöttem, hogy merre szeretnék majd továbblépni, ha elhagyom a 8. osztály padosrait. Szerencsére, nem ért csalódás, 2007-ben felvettek az Aszódi Petőfi Sándor Gimnázium, Gépészeti Szki és Kollégium francia-magyar két tanítási nyelvű tagozatára. Ez egy 5 éves gimnáziumi képzést jelentett, aminek keretén belül az első évben elsajátítottuk a francia nyelvet, lehetővé téve azt, hogy a következő 4 évben a tantárgyak jelentős részét (matematika, biológia, földrajz, történelem, stb.) francia nyelven tanuljuk. Hála a nagyszerű tanároknak, az a bizonyos első év a legtöbünknek nagyon jó alaptudást adott a folytatásra, így lényegében – legalábbis számomra – a maradék 4 év egyáltalán nem jelentett problémát. Úgy vélem jó alapokkal érkeztem már a középiskolába. Semmiben sem éreztem annak hátrányát, hogy én egy kis falu kis iskolájából kerültem a városi osztálytársaim közé. Azt hiszem, ezt mutatja az is, hogy mindvégig kitűnő tanuló tudtam maradni, és ehhez semmivel sem kellett több erőfeszítést tennem, mint az általános iskolában. Sőt, valószínűleg többet tanultam egy-egy töri dolgozat előtt az általánosban, mint a középiskolában. Ehhez persze a nagyszerű közeg is hozzájárult. Kicsi, de annál összetartóbb osztály voltunk, olyannyira, hogy több gimis osztálytársamat ma is a legjobb barátaim közé sorolhatom. Néhányuktól még könnyes búcsút sem kellett vennem az érettségi után, hiszen többen az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának romanisztika szakán kezdtük el 2012 szeptemberében a francia szakirányú tanulmányainkat. (Huh, még leírni is hosszú...).

Hát igen, lehet, hogy ez már unalmas lesz, de az egyetemi éveimet sem tudom másképpen leírni, mint a gimnáziumiakat. Csodás 3 év volt, ha előről kezdhetném, ugyanilyennek szeretném. Ugyancsak egy nagyszerű kis csapat, lelkes és barátságos tanárok, kihívást nem igazán jelentő tantárgyak. Egyetemi tanulmányaim nem sokban tértek el az eddigiektől csak annyiban, hogy nemcsak francia, hanem angol nyelvű óráim is voltak, mivel kötelezően választanunk kellett egy minort a főszakunk mellé, ahol én az anglisztika mellett döntöttem. Amit a legjobban élveztem ez alatt a 3 év alatt, az az órarend volt. Itt általában már nem kellett minden hétköznapi reggeltől estig bent ülni. Sokkal jobban beoszthattam az időmet, eljárhattam dolgozni, több figyelmet szentelhettem a barátaimnak.

A harmadév sok diák számára egyenlő a teljes kétségbeeséssel és tanácstalansággal, hiszen a tanév végén be kell nyújtani a diplomamunkát. Nos, szerencsére engem ez a pánik is elkerült, mivel már az első évben körvonalazódott a szakdolgozatom témája. Egy nagyon kedves tanárom révén lehetőségem nyílt lefordítani magyar nyelvre egy kortárs francia színdarabot, mely végül a szakdolgozat alapja lett. Ennek leadása után sikeres záróvizsgát téve én is megszereztem első diplomámat, mint Kürtön már oly sok fiatal előttem.

Most hogyan tovább? Hát nem megyek messzire, csak az ELTE egy másik épületébe, mivel szeptembertől folytatom felsőfokú tanulmányaimat a fordító és tolmács mesterszakon. Mivel a munkám során jelenleg is napi szinten kell kommunikálnom mind franciául, mind angolul, nagyon reménykedem benne, hogy a következő 2 év is hasonlóan sikeres és eredményes lesz, mint eddig. Majd meglátjuk...

Paczulák András nagykalapáccsal

Nyár vége volt. Az előző napok esőzésének nyomai még látszottak egy-egy tócsa képében, de szombatra már az ég is a derűsebb arcát mutatta. Mintha tudta volna, Erdőkürtön falunapot tartanak, mely egyben az első polgárőrnapi is, sokrétű, színes programokkal, a jurta állítástól a főzőversenyig. A Nap is huncutul mosolygott, mint aki azt sugallja: „most már minden csak rajtatok múlik!”

Miért e cím, s hogy kerülnek ide a benne szereplők?!... Paczulák András – lévén kétlaki ember – az élete egy részét egyébként is itt tölti, az íjászverseny pedig talán el sem képzelhető nélküle. A nagykalapácsot meg én vittem magammal, mert egyrészt a polgármester asszony, másrészt a polgárőrök szíves invitálására, bemutatót tartottam kovácsolásból.

Nagy sürgős-forgás volt a tábori kohó környékén. A kiállított tárgyakat, melyek között szerszámok, segédeszközök, régiségek, de nemrég készült dolgok is voltak, sokan megnézték, ifjak és felnőttek egyaránt érdeklődtek. Egyesek nosztalgiáztak, másokra az újdonság erejével hatott. Még versenyt is rendeztünk a gyerekek között. Nagyon tetszett, ahogy az egyik apró legényke – immár némi rutinnal felvértezve, – lelkesen okította kevésbé gyakorlott társát. A felnőttek közül is többen próbát tettek. Jó hangulatú, családias légkör alakult ki. Tán nem véletlenül, hiszen a kovácsműhely régen is a vidéki társasági élet egyik fontos színtere volt.

Örömmre, a vendégeim között tisztelhettem a szakma egyik prominens képviselőjét, a nyugállományban is aktív Kovács János (*nomen est omen*) vanyarci kovácsmestert és feleségét. Több, mint egy órát töltöttek nálam. Miközben járt a kezem, a múltból, a tisztességről, a megélhetésről, az élet kis és nagy dolgairól beszélgettünk. Elmondták, ha a szükség úgy hozta, bizony ez a törekeny termetű asszonyka nem csak a fakanalat, a nagykalapácsot is a kezébe vette. Nem jogról, meg kötelességről vitáztak, kitartottak egymás mellett jóban, rosszban... Lelket melengető volt, ahogy így, együtt láttam őket!...

Napközben többször meg-megállt, szemlélődött András is. Nagyjából velem egyidősnek, olyan nyugdíjas korúnak tűnt. Késő délután aztán csak kibökte: eddig ilyesmit még nem csinált, de most tenne egy kísérletet! Ennél jobb alkalmat el sem tudok képzelni, válaszoltam. Befogtam egy vastagabb négyzetes anyagot a satuba, kezébe adtam a csavaróvasat, hogy tekerje meg! Persze nem bírta, de hidegen nekem se ment volna. Megmelegítettem, így viszont már két kört is fordított rajta. Tetszett neki, de jelezte: ő olyan igazi, kalapálós kovácsolásra gondolt.

Ezen ne múljon a világ rendje! Máris nyújtottam a nagykalapácsot némi használati útmutatással... Mert – a közhiedelemmel ellentétben, – a kovácsolás korántsem abból áll, hogy tagbaszakadt izomkolosszusok ész nélkül, csak püfölik a vasat. Ennek is megvan a maga sajátos technikája... Nekifogtunk...

Egy ujjnyi vastagságú laposvasat lenyújtottunk, de úgy, hogy váltva, mindketten ütöttük. Bim-bumm, bim-bumm, bim-bumm... Ez az igazi együttműködés! Szépen alakult az anyag... Láttam, szívesen folytatná. Fogtam hát a nyeles vágót, hosszában egy kis arasznyit széthasítottuk, majd ívben kétfelé hajlítottuk. Odapillantok, a szerszámát készenléti helyzetben tartja... Nosza rajta, akkor ne hagyjuk abba!... (*Forgott az agyam, mit csinálhatnánk még, mert egy-egy rendezvényre csak korlátozott szerszámkészletet vihetek magammal.*)... Előhasítás... (*Készenlét.*)... Lyukasztás... (*Készenlét.*)... Lyuktágítás... (*Készenlét.*)... Újabb hasítás... (*Készenlét.*)... Négyyszögletes lyukasztás...

Legalább egy óra hosszat kalapáltunk, közben persze kedélyesen eltársalogtunk, mindkettőnk és a körülöttünk lévő több tucatnyi néző meglegedésére. Ekkor közölte, szívesen folytatná, de most már mennie kell!... Felajánlottam, – ha úgy gondolja, – vigye el emlékül a munkálkodásunk eredményét, amit láthatóan jó érzéssel meg is tett... Később is sokszor gondoltam rá. Kellemes emlékeket ébresztett, de bántott, hogy nem készült fénykép a ténykedésünkről. Aztán ismét történt valami...

Néhány hét múlva újabb meghívást kaptam Erdőkürtre, egy másik rendezvényre... Azt kértem, ha lehet, András is legyen ott! Közösén csinálnánk valamit, például egy egyedi kialakítású gyertyatartót a számára, közben pedig fotóznának. A képeket a későbbi tevékenységem során felhasználnám!...

Itt álljunk meg egy picit, mert némi magyarázatot igényel! A szóban forgó emléktárgy szabadon ala-

kített, kézi kovácsolással készül. Ez azt jelenti, hogy lehetetlen másik ugyanilyet létrehozni, tehát az erényeivel és hibáival együtt is, az egész világon csak ez az egy van belőle! Később aztán készítenék egy valamelyest hasonlót, amit a rendezvényeken bemutatnék.

Eljött, magával hozva az előző alkalommal alakíttatott vasat. Megörültem, mert ez azt bizonyítja, neki is jelent valamit. Van egy albumom, mely az immáron nyolc éve tartó közösségi kovácsolásomat végig kíséri. Átnézte, s a jóváhagyását adta. Elmondtam, nemrég Szécsényben voltam a Megyenapon. Úgy gondoltam, az ott készítettnek a félig-meddig tükörképét alakítanánk ki, néhány kisebb módosítással.

Az alapanyag egy arasnyi hosszúságú, 2 cm széles, 1 cm vastag, egyenes laposvas. A feladat egyszerű. Addig kell ütni-verni, lyukasztani, hajlítani, amíg az elképzelt alakot magára nem ölti! Tűzrakás, aztán adj neki!... Itt nincs susmus. Minden a nyilvánosság előtt történik. Sokan már ismerősként üdvözöltek. Többen „vasas” szakképzettségűek, de akadt közöttük gépészmérnök is... A műveleteket nem részletezem, haladtunk szépen, sorban. Mindketten igyekeztünk magunkból kihozni az adott pillanatban bennünk lévő maximumot. Közben persze jól eldiskuráltunk szakmai és egyéb kérdésekről. Már a vége felé jártunk, amikor bejelentettem: tervmódosítást szeretnék végrehajtani! András alaptermészetét jobban megismerve úgy gondolom, belecsempészhetnénk némi derűt, vidámságot, hiszen a tárgyak is tudnak valamiféle hangulatot sugározni!... Jóváhagyták... Remélem, sikerült!... Gyakorlatilag az egész délutánt együtt töltöttük, de végül elkészült. Díszgyertyával láttuk el, mert úgy elegáns!

Esteledett. Teljesen feloldódva társalogtunk még egy ideig, végezetül így búcsúzott: „Mester Úr! Ez egy életre szóló élmény volt számomra!”... Én meg csak annyit tudtam válaszolni: higgye el, nekem is!... Még egy közös fotó, barátságos integetés és az elektromos kerekesszékekkel kigördült a helyszínről...

Hála Styevko Mihálynak, rengeteg, kitűnő felvétel készült. Ez Andrásnak újabb gondot okozott, amit valahogy így fogalmazott meg. „Mester Úr! Bajban vagyok! Nem tudom eldönteni, melyeket rakjam fel egy közösségi oldalra, okulásként a sorstársaimnak, hogy akaraterővel és egy kis segítséggel még ezt is lehet!!!”

Palotás, 2014. 12.07.

Ambrus József - megjelent a Nyírségi Gondolat 2015. május-júniusi számában (fotó: STY)

Sport

Budai Mihály jóvoltából előkerült egy plakát, amely valamikori TSZ - KTSz mérkőzésre toborozza a szurkolókat. A plakáton mindkét fél játékosai, a játékvezetők név szerint megjelennek. Feltételezhetően Vadovics tanár úr készíthette valamikor a 60-as évek végén, 70-es évek elején. Keresük azt, illetve azokat, akik ismerik a plakát történetét, esetleg ott voltak a mérkőzésen és emlékeznek annak részleteire. Köszönjük!

STY- szerkesztő (fotó: STY)

Sorsolás - Megyei III. osztály felnőtt - nyugat - 2015/2016. őszi

1. forduló

2015.08.30. vasárnap 17:00 LEGÉNDI SE - ERDŐKÜRTI SK (3:4)

2. forduló

2015.09.06. vasárnap 16:30 ERDŐKÜRTI SK - KESZEGI SE (1:0)

3. forduló

2015.09.13. vasárnap 16:30 NÓGRÁD SE - ERDŐKÜRTI SK (3:2)

4. forduló

2015.09.20. vasárnap 16:00 ERDŐKÜRTI SK - FELSŐPETÉNY SE (3:1)

5. forduló

2015.09.27. vasárnap 16:00 E.DENGELEG FE - ERDŐKÜRTI SK

6. forduló

2015.10.04. vasárnap 15:00 ERDŐKÜRTI SK - KÁLLÓ FC

7. forduló

2015.10.11. vasárnap 15:00 ŐSAGÁRD LK - ERDŐKÜRTI SK

8. forduló

2015.10.18. vasárnap 14:30 ERDŐKÜRTI SK - SZENDEHELY FC II

9. forduló

2015.10.25. vasárnap 14:30 VANYARC KSE - ERDŐKÜRTI SK

10. forduló

2015.10.31. szombat 13:30 TOLMÁCS SE - ERDŐKÜRTI SK

11. forduló

2015.11.08. vasárnap 13:30 ERDŐKÜRTI SK - KSE BECSKE

Anyakönyvi hírek:

Születés:

Holló Hanna 2015.06.28. (Holló Attila és Kovács Adrienn kislánya)

Elhunytak:

Czeba József 1928.02.23.— 2015.07.27.

Radics Jánosné (Budai Erzsébet) 1936.11.16.— 2015.07.27.

KÜRTÖLŐ

Erdőkürt község Önkormányzatának időszaki tájékoztató kiadványa

Alapította: Vadovics János 1992. január

Szerkesztő: STY

Felelős kiadó: Szebenszkiné Palik Katalin, polgármester

Megjelenik 210 példányban

Kürtölő az Interneten: www.erdokurtfaluvedo.hu
